

gradvis, indtil vi komme op til det allerstørste Bryggeri, Gl. Carlsberg, paa 200,000 Tdr., hvor Bonifikationen kun bliver 2 Dre. Det vil altsaa sige, der bliver henimod en Kronens Difference mellem de smaa Bryggerier og i alt Fald det allerstørste. For at nævne de andre — der er jo kun fire meget store Bryggerier — bliver Bonifikationen for dem henholdsvis 4—3—2 og omtrent 2 Dre. Det forekommer mig ikke uvæsentligt, naar der tales om, at denne Bonifikation formentlig skulde være for lille. Der er en Betragtning til, som man her maa tage med. Man kan være ganske sikker paa, at gør man Bonifikationen for stor, ville de om de fem Aar komme med absolut den samme Beslagelse igen og sige: Nu have vi baseret det hele paa en Bonifikation af ca. 2 eller halvanden Krone, hvad man nu kan blive enig om, og nu kunne vi ikke taale saa stort et Spring. Selv naar man holder sig til den Stala, som Udvalget har foreslaaet, kan det maaske blive vanskeligt nok endda at faa dem til at lade være at beklage sig, og der vil vist blive gjort meget for at faa Loven forlænget til den Tid, som der er dog nu Haab om at faa en Ende paa disse evige Overvejelser. Jeg er nemlig ikke enig med det ærede Medlem for Røge i, at vi atter skulle søge at staa frit om nogle Aar i denne Sag; det vilde vistnok være heldigt, om vi en Gang kunde komme til en Afgørelse. Jeg kan derfor ikke andet end i højeste Grad anbefale Udvalgets Forslag, som, forekommer det mig, yder en meget betydelig Bonifikation til de smaa Bryggerier i ikke mindre end 5 Aar. Naar den højtærede Finansminister atter ved denne Lejlighed ligesom ved 1ste Behandling kom ind paa hele Spørgsmaalet om Priserne og Prisforhøjelsen, skal jeg ikke dvæle vidtløftig derved. Jeg tror, at man her mere eller mindre bevæger sig paa Gissningernes Omraade, man kan i Virkeligheden ikke sige, hvorledes Forholdene ville stille sig, og vi se jo ogsaa, at den højtærede Finansminister egentlig havde set for optimistisk paa Sagen ved 1ste Behandling, med Hensyn til, hvad der overhovedet var lovet ham fra de største Bryggeriers Side. Det er Forretningsfolk alle, baade ved de store og de smaa Bryggerier, og jeg tror, at man gør vel i ikke at regne paa Løfter hverten i den ene eller den anden Retning, vel at mærke, naar Løfterne ikke ere bindende. Er man enig om, at Staten kun bør være 9 Kr., altsaa at man bør nedsætte den med den ene Krone fra 10 til 9, og at det bør være endeligt, saa synes det mig netop, at Udvalget har ramt Sammet paa Hovedet ved det Forslag, som det nu er fremkommet

med, og saa skulde den Sag efter min Opfattelse en Gang for alle være afgjort.

Scharling: Som angivet i Betænkningen, kunde jeg have ønsket at stille Forslag om, at Forhøjelsen af Ølstaten først indtraadte samtidig med, at der indtraadte en Forhøjelse af Brændevinsstaten, men jeg har antaget, at det ikke kunde nytte at stille et saadant Forslag, eftersom jo Finansministeren har et bestemt Ønske om, at den Forhøjelse af Ølstaten, som er foreslaaet, nu skulde træde i Kraft, og han har med den gældende Lov i Haanden en stærk Position i denne Henseende. Jeg har sluttet mig til den Overenskomst, som er naaet i Udvalget, fordi den fjerner i alt Fald en væsentlig Del af de Betæneligheder, som jeg ved første Behandling udtalte over for Regeringsforslaget. Navnlige slippe vi derved for at komme ind paa et Monopol for de mindre Bryggerier, som vilde blive en nødvendig Følge af en større Forstel i Bestatningen end den, Udvalget her har foreslaaet. Derfor man lader de smaa Bryggerier helt være fri for den forestaaende Forhøjelse, vil Forstellen mellem de smaas og størres Stilling blive en saadan, at det ganske sikkert vil friste til Oprørelse af et ikke ringe Antal ny Bryggerier. Derfor har Finansministeren foreslaaet at forhindre dette ved at begrænse Begyntelsen til de bestaaende. Dette forekommer mig imidlertid at være i højeste Grad betænkeligt. Ærede Medlemmer ville se af selve Loven og af den Fortegnelse, som ledsager Betænkningen, at der kun findes Baierkbyggerier i omtrent 30 af vore Købstæder, og at der altsaa er over 40 Købstæder og Handelspladser, i hvilke der endnu ikke findes Baierkbyggerier, og som man altsaa i en Tid af 10 Aar vil affkære fra at faa noget saadant. Da der i mange af dem findes Hvidtølsbyggerier, vil man affkære disse fra dermed at forbinde Produktionen af baierisk Øl. Dette forekommer mig at være noget, man ikke kan gaa ind paa, og derfor har det været mig af største Bigtighed, at Afstanden mellem den Stat, der betales af de større og af de mindre ikke bliver saa stor, at det bliver nødvendigt at gaa til Monopoler for de smaa. Jeg vil ogsaa bede ærede Medlemmer kaste et Blik paa den fornævnte, statistiske Oversigt over Afgiften af stattepligtigt Øl i de 6 Aar fra 1890—96, og det vil da ses, at Ølstatens Indførelse ikke har knæget de smaa Bryggerier stærkere end de store. Tværtimod, det omvendte er Tilfældet. Man vil se, at der gennemgaaende for ikke saa faa, navnlig af de mellemstore, men ogsaa af de mindre